SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 23 | 1. DECEMBER 1931 | 80. AARGANG

MENIGHEDEN SOM EN LYKKELIG FAMILIE.

Af Dr. John A. Widtsoe, af de Tolvs Raad.

Jesu Kristi Kirke lærer, at alle Medlemmer af den menneskelige Familie er Børn af den guddommelige Fader. Menneskeheden er et stort Broderskab. Lykke og Velsignelse vil blive den til Del, naar den antager den for alle bestemte store Forløsningsplan, som han har beredt for sine Børns stadige Fremskridt og evige Liv. Herren vil, at hele Menneskeheden skal leve sammen som en lykkelig Familie, som Brødre og Søstre, og med forenede Kræfter arbejde paa hans Riges Fuldkommengørelse. Ethvert Medlem maa bestræbe sig for at blive saaledes, som Herren ønsker at alle skal være. Medlemmerne maa leve sammen i forstaaelsesfuld Kærlighed. Da vil Himmelens Velsignelser i rigt Maal blive udgydt over Menigheden, og Herrens Magt og Indflydelse vise sig hos alle, som elsker ham og tjener ham oprigtigt. Herren kan ikke tilbageholde sine Velsignelser fra en Menighed, hvis Medlemmer har eet Hjerte og een Sjæl, og som lever sammen i Endrægtighed og Lydighed.

DEN DANSKE MISSION.

FORFLYTTELSER.

Ældsterne Allan L. Hansen og Howard L. Jensen er blevet forflyttet fra Aalborg Distrikt til Aarhus, og Ældste J. Howard Rasmussen er blevet forflyttet fra Aarhus Distrikt til København.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

AALBORG DISTRIKT AFHOLDER KONFERENCE.

Aalborg Distrikts Efteraarskonference blev afholdt i Dagene 15., 16. og 17. November og tog sin Begyndelse Søndag Morgen Kl. 9 med et Møde for Missionærerne og det lokale Præstedømme. I Løbet af Søndagen blev der afholdt tre andre Møder, Kl. 10, Kl. 2 og Kl. 7. Emnerne i det forste Møde omhandlede Søndagsskolen, i det andet Tempelarbejdet og i det tredie Evangeliets Gengivelse. Alle Emner fik en god Udførelse, og en meget god Aand var til Stede. Præsident og Søster Larsen holdt opmuntrende og inspirerende Taler, og mange gode Sang- og Musiknumre bidrog til at gøre Konferencen saa vellykket. Til Stede ved de forskellige Møder var henholdsvis 154, 104 og 156.

Mandag blev der afholdt et meget vellykket Møde for Distriktets Missionærer. Mandag Aften holdt Missionspræsident Holger M. Larsen et illustreret Foredrag over Emnet: »Utah — Amerikas Schweiz«. Det ypperlige Foredrag samt de smukke, kolorerede Lysbilleder vakte her, som overalt, stor Interesse. Til Stede var 195.

Tirsdag Aften Kl. 7 blev der afholdt et Grensmøde, hvor de forskellige Embedsmænd indenfor Grenen blev foreslaaet til Opholdelse i Søskendes Tro og Bønner. Ældste C. Henry Nielsen talte over Emnet: »Lærernes Uddannelse«. Derefter blev Forsamlingen delt, og Medlemmer og Bestyrelser af de forskellige Organisationer gik til forskellige Værelser, hvor Instruktioner blev givet af Præsidenterne for de respektive Hovedbestyrelser.

Konferencen blev afsluttet med en meget vellykket Basar af den Kvindelige Hjælpeforening. *E. M. G.*

AARHUS DISTRIKTS EFTERAARSKONFERENCE.

Aarhus Distrikts Efteraarskonference, som blev afholdt i Dagene 20., 22., 23. og 24. Oktober, var i alle Henseender den

mest vellykkede, som har været afholdt i lang Tid. Konferencen blev aabnet Fredag Aften Kl. 8 med en ypperlig Koncert. Sangkoret har, under Ældste Phil M. Andersens Ledelse, gjort enestaaende Fremskridt. Til Stede var 145.

Søndag den 22. Oktober blev der, foruden et Præstedomsmøde Kl. 9, afholdt tre meget vellykkede Møder. Det samme interessante Program, som har været fulgt i de øvrige Konferencer, blev ogsaa fulgt her. Dette, i Forbindelse med Præsident og Søster Larsens gode og opmuntrende Taler og Sangkorets gode Præstationer, gjorde, at Dagen blev helt igennem vellykket. Til Stede ved de tre Møder var henholdsvis 147, 131 og 203.

I Løbet af Mandag og Tirsdag blev der afholdt Missionærmøder. Mandag Aften holdt Præsident Holger M. Larsen Foredrag med Lysbilleder over Emnet: »Utah — Amerikas Schweiz«. Salen var fyldt til sidste Plads af et interesseret Publikum. Til Stede var 233.

Tirsdag Aften Kl. 7 blev der afholdt Grensmøde, hvor Grenens Embedsmænd blev foreslaaet til Opholdelse i Søskendes Tro og Bønner. Ældste C. Henry Nielsen talte over Emnet: »Lærernes Uddannelse«. Forsamlingen blev delt og Instruktioner blev givet til de forskellige Organisationer af de udsendte Repræsentanter for de respektive Hovedbestyrelser.

Som Afslutning paa Konferencen afholdt den Kvindelige Hjælpeforening Kl. 9 en vellykket Basar. *E. M. G.*

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS OG KORLEKTIE FOR DECEMBER

Nadververs:

Naar vi af Sakramentet nyder,
I Jesu Navn og for hans Skyld,
Lad os erindre og sikre være,
At vore Hænder, Hjerter rene ere.

Korlektie:

Math. 7. Kap. 21. Vers:

»Ikke enhver som siger til mig: Herre, Herre, skal komme ind i Himmeriges Rige, men den som gør min Faders Vilje som er i Himmelen.«

EMNER FOR $2^1/_2$ MINUTTERS TALER.

6. December: Hvorfor bør jeg vise mig værdig til mine Medmenneskers Tillid?
13. December: Hvorfor er Lydighed det vigtigste Princip? Nævn Eksempler fra Bibelen.
20. December: Elias og Elisa.
27. December: Hvorfor skulde den materielle Besiddelse kun være et Middel til at opnaa et aandeligt Maal?

AABENBARING.*

Intet er klarere for dem som studerer Bibelen, end den Kendsgerning, at gennem hver Periode af Historien, hvor Folket ikke havde den rigtige Forbindelse med Himmelen, kom Menneskene paa Afveje. Menneskenes Dom og deres Maade at gore alt paa, er saa forskellig fra Guds, at de maa have een eller anden med virkelig Autoritet fra det Hoje til at raade dem, saa at de kan gaa fremad.

Menneskene vilde ikke hore paa Noahs Raad. Gud havde aabenbaret Fremtiden til Noah, men alle dalevende Mennesker med Undtagelse af Profeten og hans Familie blev ødelagte. Næsten hvert eneste Kapitel af Bibelen viser os Eksempler paa, hvorledes Herren, gennem sine Tjenere, sender Frelse til alle dem, som vil adlyde hans Ord. I det 28. Kapitel af 5. Mosebog illustreres dette Punkt ganske udmærket. Maaden, hvorpaa man kan undgaa Ulykke, er tydelig vist gennem Aabenbaring, men Israeliterne vilde ikke hore, og hele Verden ved, hvorledes det gik dem. Bemærk Ordene som findes i Amos 3: 7. »Se den Herre, Herre gor ikke noget uden at have aabenbaret sig til sine Tjenere Profeterne.« Og Ordene som findes i Salomons Ordsprog Kap. 29: 18: »Naar der ikke er profetiske Syner, bliver Folket tojleslost, men den som bevarer Loven, han er lykkelig.«

I vor moderne Verden har disse Ord stor praktisk Betydning. Forretningsmænd som ikke benytter deres Muligheder, kan selvfolgelig ikke have Held med sig, men saa ønskeligt det end kunde være, at overfore disse Ord i det daglige Liv, har de dog ogsaa en hojere Betydning. Vi er ikke ladt alene,

---

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser, 15. November.

hvis vi bare vil søge Herren: »Og det skal ske herefter, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kød, og eders Sønner og eders Døtre skulle profetere, eders Ældste skulde drømme Drømme og eders Karle se Syner.« Joel 3: 1.

I Videnskab, Medicin, Kultur, ja, i hver Kundskabslinie gør Menneskene stor Fremgang. Det fra i Gaar er ikke nok i Dag. Tænk paa den Stagnation der vilde blive, hvis man vilde sige: »Vi ved alt, hvad der er nødvendigt eller muligt at vide om den Ting.«

Er de timelige Ting, som har at gøre med vor fysiske Komfort, da mere vigtige end Guds Plan? Er de større og dækker de flere af Menneskenes Interesser? En saadan Ting er ubegribelig, men den eneste Ting under Himlen, hvori Menneskenes Bevægelsesfrihed er begrænset, og hvor de ved, at de kan gaa saa og saa langt og ikke længere, er i det vigtigste af alle Problemer — Religion. Bibelen er den evige Fører med Hensyn til dette Spørgsmaal. Hvad den ikke fortæller os, kan vi aldrig faa at vide, mener man.

Man hører ofte denne Udtalelse: »Min Religion var god nok for mine Forældre, og er ogsaa god nok for mig.« Vore Forældre var ogsaa tilfredse med at sejle over Atlanterhavet i smaa, udygtige Sejlskibe, rejse med Oksekærrer, bruge Tællelys, trække Vand op af en Brønd, men ingen af disse primitive Metoder vil tilfredsstille nogen af os.

Vi lever i en Verden der er i stadig Udvikling. Sandheden kan ikke forandres, og, medens der er bestemte evige Ordinancer som maa adlydes, giver Herren forskellige Befalinger som er nødvendige for hans Folk under de Omstændigheder de lever. De ti Bud er vidunderlige og rækker langt, men de er alligevel ikke helt tilfredsstillende. De Love som blev givet til Israeliterne under Moses Ledelse, vilde ikke kunne besvare de Problemer som kunde rejse sig under det babyloniske Fangenskab, heller ikke var de tilfredsstillende for Mennesker som levede i Tidernes Midte. Tiderne har forandret sig mere siden Kristus levede paa Jorden, end de gjorde fra Moses Tid indtil Kristus kom. Det var ikke muligt for Moses og ikke engang for Kristus at skrive Instruktioner for de Mennesker, der vilde komme til at leve et Aarhundrede efter. Hvis der eksisterede nogen Tvivl om Nødvendigheden af moderne Aabenbaring, vilde alle de Hundreder af Sekter, som bygger deres Tro paa Bibelen være fastslaaede.

De modstridende Lærdomsprincipper og forskellige Fortolkninger af Skrifterne, at nogle Mennesker mener at eet

Princip er vigtigt, medens det af andre synes uden Betydning, skulde overbevise os om Nodvendigheden af vedblivende Aabenbaring.

For at give et Sammendrag:

1. Bibelsk Historie, til en stor Udstrækning bekræftet af gejstlig Historie, paastaar at Aabenbaring ophørte fordi Folket paa Grund af Overtrædelse ikke mere var i Kontakt med Gud. Læs Esaias 59: 1—2.
2. At uden Aabenbaring er Mennesket forhindret i at gøre aandelig Fremgang.
3. At Menneskenes Visdom ikke er stor nok til at kunne fortolke Skrifterne eller afgøre med Bestemthed, hvilke Love der er blevet givet under specielle Tilstande, men nu er erstattet af andre, som altid maa overholdes.
4. At de mange fejlagtige Fortolkninger af Skrifterne har resulteret i Oprettelsen af utallige Kirker, og i Stedet for den Fred og Harmoni, der blev saa højt priset af Kristus, findes der Ufred og Uenighed.

Naar man tænker paa disse Kendsgerninger, kan man da tænke sig nogen mere rimelig Stilling end den de Sidste Dages Hellige har indtaget og som udtrykkes i den 9. Trosartikel: »Vi tror paa alt, hvad Gud har aabenbaret, alt hvad han nu aabenbarer og vi tror at han endnu vil aabenbare mange store og vigtige Ting, henhørende til Guds Rige.« Maaske er det bedste Bevis for, at der i Dag modtages Aabenbaringer den, at Profetier er gaaet i Opfyldelse. Læs 5. Mosebog, 18. Kap. 22.

PAGTENS BOG.*

Ved en speciel Konference som blev afholdt i Hiram, Ohio den 1. November 1831, blev den Aabenbaring som findes i Pagtens Bogs forste Kapitel, givet til Joseph Smith. Dette er Herrens Indledning til den moderne Aabenbaringens Bog. Den anden Dag af Konferencen bar de forskellige Ældster deres Vidnesbyrd om Sandheden af Befalingernes Bog. Efter dette Møde stod Profeten Joseph Smith frem og udtalte sin Taknemmelighed til Herren for de Aabenbaringer og Befalinger

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser, 22. November.

han havde modtaget Dagen i Forvejen. Efter at en forfængelig Mand havde modtaget Opfordringen som findes i Kap. 67 og havde gjort et mislykket Forsøg paa at skrive en Aabenbaring, var det at Brødrene som var til Stede viste deres Villighed til at aflægge Vidnesbyrd angaaende Sandheden af Aabenbaringerne med følgende Ord: »Vi føle os beredvillige til at vidne for alle Mennesker i den ganske Verden, for enhver Skabning paa Jorden og paa Øerne i Havet, at Herren har givet os et Vidnesbyrd i vore Hjerter formedelst den Helligaands Udgydelse over os, at disse Befalinger er blevet givne ved Guds Inspiration, og er nyttige for alle Mennesker og er fuldkommen sande. Vi afgiver dette Vidnesbyrd for Verden ved Herrens Hjælp og det er formedelst Gud, Faderen og hans Søns Jesu Kristi Naade, at vi har modtaget det Privilegium at fremlægge dette Vidnesbyrd for Verden, hvorover vi glæder os meget, og beder bestandigt Herren, at Menneskers Børn maa have Gavn deraf.« Underskrevet af følgende: Joseph Smith jun., Oliver Cowdery, David, John og Peter Whitmer, Sidney Rigdon, William B. M'Lellin, Orson Hyde, Luke og Lyman Johnson.

Missionærer bliver ofte spurgt: »Hvad Brug er der for Pagtens Bog, naar vi har Bibelen,« Et indgaaende Studium af Indledningen — Kap. 1 —vil besvare dette Spørgsmaal, og enhver som vil bruge nogen Tid til en oprigtig Læsning af Kap. 1, vil faa Øjnene aabnede for Evangeliets Skønhed, saa at de kan deltage i de Herligheder, som er beredt for de trofaste. Denne Bog er et Kald til Omvendelse. Pagtens Bog 1: 11—12 »Derfor lyder Herrens Røst til Jordens Ender, saa at alle kunne høre som ville høre: Bereder Eder, bereder Eder for det som skal komme. Thi Herren er nær.«

Budskabets Hensigt er videre forklaret i Pagtens Bog 1. Kap.: 21—23, 32 »Paa det, at Tro maatte tiltage paa Jorden, at min evige Pagt maatte blive oprettet, at mit Evangelies Fylde maatte blive forkyndt ved de Svage og Enfoldige helt til Jordens Ender, ja for Konger og Regenter.« i Korthed er Bogens Hensigt at forberede Kirken og Verden for Kristi Genkomst.

Evangeliet i dets Fylde havde i mange Aarhundreder ikke været paa Jorden, Menneskene havde ikke haft Kundskab om Kirkets rigtige Organisation. Spørgsmaal og Lærdomme som ikke kunde besvares af det yngste Medlem af Præstedømmet, var endogsaa vanskelige for Mænd som kunde være velud-

viklede i andre Kundskaber. Profeten var i Begyndelsen ulærd, og det samme var mange af hans Kolleger, og det var derfor nødvendigt, at de lærte noget. Dette gjorde de ogsaa, ved deres egne Anstrengelser, hvilket tydeligt fremgaar af følgende: »Saa søger med Flid og lærer hinanden Visdoms Ord, ja søger efter Visdoms Ord i de bedste Bøger, søger Lærdom ved Læsning og ved Tro.« Pagtens Bog 88: 118.

Og naar de havde gjort alt, hvad de selv kunde gøre, havde de denne Forjættelse, som var meget opmuntrende for Mænd som ikke havde nogen særlig Anledning til Uddannelse: »Gud vil ved sin Helligaand, ja ved sin uudsigelige Helligaandsgave, give eder (de Hellige) Kundskab, der ikke siden Verdens Begyndelse er blevet aabenbaret før nu.« Et andet Sted staar denne Forjættelse skrevet: »Og dem vil jeg aabenbare alle Hemmeligheder, ja alle mit Riges skjulte Hemmeligheder fra fordums Dage, og i tilkommende Tider vil jeg aabenbare dem min velbehagelige Vilje, angaaende alt hvad der hører mit Rige til.« Pag. B. 76: 7—00.

Denne inspirerende Forjættelse blev ikke alene givet til Kirkens tidligere Ledere, men enhver som efterlever Herrens Befalinger har Krav paa den. Ingen Mand med den rette Ydmyghed føler sig i Stand til ved sin egen Visdom at kunne undervise i de hellige Principper. Vi skulde alle gøre Krav paa disse Forjættelser, men ikke glemme selv at gøre, hvad der fordres af os.

Den 17. August 1835 blev Aabenbaringerne samlet og trykket, paa den samme Dag blev Generalforsamling holdt for at drøfte Modtagelsen af Bogen som et af Kirkens Standard Værker. Paa Forsamlingen blev Bogen enstemmigt godkendt og anerkendt som »Lærdommens og Pagtens Bog.«

MORMONS BOG OG DENS GUDDOMMELIGHED.*

Vi har nu naaet en bemærkelsesværdig Dag i Mormons Bogs Historie. Det var den 21. September om Aftenen, at Joseph Smith efter en inderlig Bøn modtog Besøg af Engelen Moroni, og den følgende Dag blev de gyldne Plader, som skulde vække saa stor Opmærksomhed i Verden, vist til Drengen.

---

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser, 29. November.

Som vi allerede véd, indeholdt disse Plader en Beretning om et Folk, som havde emigreret til det vestlige Fastland for Kristi Komme. Men denne Beretning var lidt mere end bare historisk, for Titelbladet af Mormons Bog, som er oversat direkte fra Pladerne, fortæller, at denne Beretning er skrevet under Profetiens og Aabenbaringens Aand, for at overbevise Jøderne om, at Jesus var Kristus. Da Moroni fortalte Joseph Smith om Beretningen, sagde han til ham, at de indeholdt det evige Evangelium i dets Fylde. Oversættelsen var et langt og besværligt Arbejde, hæmmet som det var ved, at man nødvendigvis hele Tiden maatte beskytte Pladerne for Fjender, som søgte at faa fat paa dem for at ødelægge dem, og tillige hæmmet af deres Fattigdom, som skulde udføre dette Arbejde. Oversættelsen blev imidlertid fuldført gennem omhyggeligt Studium, Bøn og Inspiration fra den Almægtige. Se Pagtens Bog 9: 8—9.

Oversættelsen blev fuldført i Løbet af Aaret 1829, hvorefter Bogen i Foraaret 1830 blev udgivet som Mormons Bog.

Der er blevet skrevet meget baade for og imod denne Bog, men Bogen er selv sit eget bedste Vidne. Den Kendsgerning, at den har modstaaet et Aarhundredes Kritik og ligeledes Modstand fra mange Videnskabsmænd, skulde til de Mennesker, som tror paa den, være et stort og godt Forsvar. Siden Bogen kom frem, har Hundredetusinder af Mennesker, efter at have studeret Bogen under Bøn, baaret Vidnesbyrd om Guddommeligheden af dette Arbejde og om, at den fremkalder retfærdig Tænkemaade og Tro paa Jesus Kristus, og ved at sammenligne den med Bibelen bringer den mange Lærdomme frem, som ikke er saa klart udtydede i den jødiske Beretning.

Profeten var ikke mere end 25 Aar gammel, da Bogen var færdig til Trykning. Hans Anledninger til Uddannelse havde været meget smaa, det er derfor ganske umuligt, at denne ulærde unge Mand eller nogen af hans Medhjælpere kunde have skrevet Bogen selv, og man kan meget bedre tro paa Joseph Smiths egen Fortælling om, hvorledes han fik Pladerne, og hvorledes han udgav deres Indhold til Verden.

Der er saa stor Forskel paa de forskellige Bøger i Mormons Bog, at man let kan se, at denne Beretning, som jo ogsaa spænder over flere Hundrede Aar, er skrevet af mange forskellige Mænd.

Et Aarhundredes arkæologiske Undersøgelser har ikke kunnet omstøde Bogen. Tværtimod har de forskellige Under-

søgelser bevist dens Sandhed. For Eks. viser de mange forskellige Udgravninger i Amerika, at to forskellige Folkeslag har beboet Landet paa forskellige Tidsperioder.

Bogen har modstaaet alle bibelske Undersøgelser. Hvilken Bibelstudent har været i Stand til at forklare følgende i Joh. 10: 16: »Og jeg har andre Faar, som ikke horer til denne Flok, ogsaa dem bør jeg føre, og de skulle høre min Røst, og der skal blive een Hjord og een Hyrde.« Men naar vi læser om Kristi Besøg hos Nephiterne, er disse Ord fuldstændig forklarede.

Flere Profetier fra Mormons Bog er gaaet i Opfyldelse. I 2. Nephi 10: 7—9 fortælles der, at naar Jøderne begynder at tro paa Kristus, vil de blive samlet fra de fire Verdensdele og fra alle Øerne i Havet og komme tilbage til deres Ejendomsland, og at Kongerne og Dronningerne over Hedningerne skulde være som Fædre og Mødre for dem. Gennem det sidste Aarhundrede har Jødernes Syn paa Kristus forandret sig betydeligt, og som det er forudsagt, er de begyndt at blive indsamlet, og Kongerne og Dronningerne for Hedningerne behandler dem, som om de var deres Fædre og Mødre.

I mange Aar har Modstanderne af denne Bog paastaaet, at den var afskrevet efter Spauldings Manuskript, men denne Teori er blevet saa indgaaende undersøgt og modbevist, at ingen intelligent Person i Dag vil fæste nogen Lid dertil. Næst efter det Vidnesbyrd som fylder deres Hjerter, som under Bøn har læst Bogen for at faa Kundskab om Sandheden, er det bedste Bevis paa den Guddommelighed det Vidnesbyrd som er aflagt af de Mænd som har set Pladerne. Otte Mænd foruden Præsidenten aflægger paa den mest overbevisende Maade Vidnesbyrd om, at de saa og berørte dem. Deres Ord bærer Sandhedens Stempel: »Og vi giver vore Navne til Verden, til at vidne for Verden hvad vi har set, og vi lyver ikke, Gud er vort Vidne.«

Vidnesbyrdet af de tre Vidner er om muligt endnu mere overbevisende. En Engel kom ned fra Himmelen og lagde Pladerne for deres Øjne og Guds Røst hørtes sige, at disse var blevet oversatte ved hans Hjælp, og de blev befalede at bære Vidnesbyrd derom til Verden. Det er Grunden til at de giver dette Vidnesbyrd til Menneskeheden, til trods for at de ikke altid vedblev at være Venner med Joseph Smith.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

Søndag den 22. November.

ELIAS OG ELISA.

Hvem havde Ret — Kongerne eller Profeterne i Israel? Saadanne Konger som Salomon og Akab tænkte at Israels Storhed skulde komme gennem Alliancer med andre Nationer. Profeterne erklærede at en saadan Politik var forkert, og at Israels Storhed skulde komme gennem dets religiøse Indflydelse, hvilken vilde blive udviklet og forstærket, hvis Israel vilde forblive trofaste og loyale mod Jehovah og betragte han og ham alene som Herre.

Israels Historie besvarer Spørgsmaalet — hvem havde Ret?

Salomons Alliance med et af Nabolandene gennem Giftermaal bragte en daarlig Indflydelse ind paa Israel, fik det væk fra at tilbede Jehovah og fik det til at tilbede falske Guder sammen med de Lande, hvormed de var indgaaet i politisk Alliance. Ingen Konges Regering viser dette mere end Akabs. Han giftede sig med Jesabel, Fønikiens Kongedatter, Datter af Etbaal, Konge af Sidon og Baals Præst. Med stor Iver begyndte Jesabel at faa Israel til at tilbede Baal, og hun haanede Jehovahs trofaste Tilbedere. Hendes Maader at opnaa sin Vilje paa var grusomme, men hun fik alligevel ikke helt gennemført sin Vilje. Elias, Jehovahs Forkæmper, gennemførte mere end eet Slag med hende. Profeten havde mere end eet Sammenstød med Kongen og Dronningen. Den Maade, hvorpaa de arbejdede for at undergrave Israels Tro paa Jehovah, blev stærkt hæmmet af Jehovahs Forkæmper, Elias. Akab fandt uden Tvivl altid Elias parat til at rette og kritisere ham. Saa alvorligt var deres Mellemværende, at Elias, for at frelse sit Liv, maatte flygte og skjule sig i Ørkenen.

En Begivenhed som særlig havde vakt Akabs Vrede mod Elias var, at denne engang havde profeteret, at der ikke skulde hverken falde Dug eller Regn mere i Landet. Og som Profeten havde sagt, skete det, og der kom en slem Tørke over Landet. Hensigten med denne Handling var at vise Akab og hans Folk, at Elias var i Besiddelse af guddommelig Kraft, og han var Jehovahs sande Forkæmper, hvis Vilje skulde respekteres.

Under denne Tørke gik Akab og hans Soldater engang

(Fortsættes.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.

Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

MODSTAA DET ONDE.

Af Ældste David O. McKay, af de Tolvs Raad.

Nutidens vigtigste Spørgsmaal er: »Hvad skal vi gøre for at modarbejde det ondes Indflydelse?« Jeg vil gerne nævne tre Ting.

For det første vil jeg gerne omtale den Pligt, som paahviler alle Forældre og Lærere i denne Kirke, nemlig Pligten til at give hvert Barn den Følelse, at det har Pligter lige overfor andre Mennesker og overfor hele Menneskeheden. Personlighedens Hellighed er en af Jesu Kristi Hovedlærdomme. »Kristus lærte, at Personligheden er Midtpunktet i Verdensaltet, og at man kun kan forstaa alle andre Dele rigtig, naar de er set fra dette Synspunkt.« Eller som Joseph Smith lærte i en Aabenbaring: »Det er mit Værk og min Herlighed at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Menneskene.« Allerede Barnet i Hjemmet maa opdrages til den Bevidsthed, at der findes visse Ting, som det ikke maa gøre, fordi det vil bringe Sorg til andre af Familiens Medlemmer. Den Følelse, at vi har Ansvar overfor andre, skulde i meget større Grad være Rettesnor for vore Tanker og Handlinger.

Den anden Ting, jeg vilde nævne, er Bønnen. Der findes rigtignok Mennesker, der siger, at det ikke nytter at bede, og der er desværre nogle af vore unge Mennesker, som tror dem. Men det er alligevel Tilfældet, at Bønnen er en af vor Religions aller vigtigste Grundsætninger, og at Bønnen er en Kraftkilde. Et bedende Menneske er et Menneske, som vokser. Hver Dag møder vi Vanskeligheder og Modgang, og de unge Mennesker skulde altid være bedende i deres Hjerter: »O Herre, lad mig ikke falde for den Fristelse at bedømme mine Medmennesker forkert. Bevar mig fra at krænke andres Rettigheder.«

En tredie Ting er Ærefrygt for alt, hvad der er helligt.

Ærefrygt leder vore Tanker hen til Gud. Uden Ærefrygt findes der ingen Religion. Maa Herren hjælpe os, saa at vi ikke omdanner Sabbatsdagen til en Fornøjelsesdag. Det er en hellig Dag, da vi skulde gaa til Herrens Hus for at søge Gud. Naar vi søger ham paa Helligdagen og paa denne Dag opholder os i hans Nærhed, vil vi finde det mindre vanskeligt at være i hans Nærhed i Ugens øvrige Dage.

Maa Herren hjælpe os, saa vi kan tjene ham af hele vort Hjerte og af al Kraft. Lad os tage Hensyn til andre, have Bøn og Ærefrygt i vore Hjerter og saaledes søge først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa at alle andre Ting kan tillægges os.

(Fortsat fra Side 543).

rundt for at finde en Græsgang til deres Heste, da Elias mødte dem. Akab, som mente at Elias var Skyld i den Tilstand Landet var i. sagde til ham: »Er det dig som er Skyld i Israels Elendighed?« Hvorpaa Elias svarede: »Jeg er ikke Skyld i Israels Elendighed, men du og dine Forfædre er Skyld deri, fordi I er gaaet fra Jehovahs Lærdomme og har fulgt Baal«.

Saa søgte Elias efter en Anledning til at vise Kongen og hele Israel at deres Tilbedelse af Baal og Baals Præster var haabløs. Han befalede Akab at samle alle Baals Præster paa Karmels Bjerg, og der var omkring 850 af disse Præster som nød Jesabels Gæstfrihed. Akab gjorde som Elias havde befalet, og det staar omtalt i 1. Kongernes Bog 18. Kap. 20—39, en af de mest dramatiske Historier i hele Bibelen. I kan læse disse 19 Vers paa omtrent 5 Minutter.

Da Rygtet om Baals Nederlag og Elias's Sejr naaede Jesabels Øren, blev hun meget vred og hun sendte et Bud til Elias, med følgende Ord: »Lad Guderne gøre saadan mod mig og og mere til, hvis jeg ikke tager dit Liv i Morgen, i Stedet for en af dem«.

Saa var det, at Elias maatte flygte ud i Ørkenen. Han kendte Jesabels Grusomhed og vidste at hun ikke vilde staa tilbage i nogen Retning for at gennemføre sin Hensigt. Men Jehovah var med Elias.

Han kom igen frem fra Ørkenen for at tale til Jesabel og Kongen, efter at de havde taget Nabots Vingaard. I skulde i Bibelen læse om dette Møde mellem Kongen og Elias. 1. Kongernes Bog 21. Kap. fortæller hele Historien.

Det følgende er særlig karakteristisk: »Og Akab sagde til Elias: Har du fundet mig, min Fjende? Og han svarede: Ja, jeg har fundet dig, fordi du har solgt dig til at gøre hvad ondt er i Herrens Øjne. Se jeg fører Ulykke over dig og fejer bort efter dig, og udrydder af Akabs Hus alt Mandkøn, baade myndigt og umyndigt i Israel.«

Da Elias blev optaget til Himmelen i en Hvirvelvind, blev hans Embede som Jehovahs Forkæmper udfyldt af en Mand, som havde været hans Medhjælper og Beundrer. Saa meget ønskede denne at blive ligesom Elias, at da Elias sagde: »Sig mig, hvad jeg kan gøre for dig, før jeg bliver taget bort fra dig«. Svarede han: »Jeg beder dig, lad en Del af din Aand komme over mig«. Elias indsatte Elisa til at være hans Efterfølger som Jehovahs Forkæmper. I deres Maade at gaa frem paa, var de to Mænd meget forskellige, en som har studeret deres Liv beskriver dem saaledes: »Elias var et Jordskælv; Elisa den stille Stemme.« Om denne bemærkelsesværdige Mands Karakter er der skrevet nogle af det gamle Testamentes mest interessante Kapitler. Og hans Liv havde haft en saadan Indflydelse paa Folket, at da han døde under Kong Josafats Regering, kom Kongen til hans Hus og begræd det Tab som han og Kongeriget havde lidt«.

En som studerer det gamle Testamente, kan ikke finde mere interessant Læsning end de første 8 Kapitler af 2. Kongernes Bog, i hvilke Elisas Liv er blevet beskrevet, og i hvilke der vil blive fundet mange Kendsgerninger som kan besvare Spørgsmaalet: Hvem havde Ret? — Profeterne eller Kongerne i Israel?

SPØRGSMAAL.

1. Hvorfor lod Elias Tørke komme over Landet, saa at han dermed plagede Israel?
2. Hvorfor søgte han Anledning til at mødes med Baals Præster i Konkurrence?
3. Hvad blev Resultatet af Konkurrencen med Baals Præster?
4. Hvorledes troede Kong Akab at han kunde gøre Israel stor mellem Nationerne?
5. Hvorledes mente Elias og de andre Profeter at Israel skulde blive stor?
6. Hvad gjorde Elisa for Naaman? 2. For Jerikos Vand? For Sulamitkvinden?

S ø n d a g d e n 2 9. N o v e m b e r.

DE TI STAMMER.

Historien indeholder intet større Mysterium end de ti Stammers Forsvinden, hvilket skete omkring 721 f. K.

Man kan ikke tænke sig Muligheden af, at de skulde være blevet udryddet fra Jorden, og at man aldrig mere skulde høre noget om dem. Omstændighederne omkring deres Forsvinden, sammenlignet med det Lofte Jehovah gav Abraham, har givet mange Spekulationer og givet Udvikling til mange Teorier angaaende deres Opholdssted og deres mulige Tilbagekomst.

Nogle mener, at Stammerne er spredt ud mellem alle Nationer. Andre mener at det kun er Efraims Stamme, der saaledes er spredt. En anden Teori er den, at Storbritannien skulde beboes af Israel og endnu en anden, at Indbyggerne i det nordlige Europa og Asien skulde være de nuværende Repræsentanter for de tabte Stammer.

En af vore egne Skribenter henviser til folgende: »Naar de ti Stammer kommer tilbage, vil de komme tilbage med Kraft, og de vil komme fra Nord. Isen skal flytte sig og en Vej skal beredes for dem, og deres Fjender vil ikke kunde gøre dem noget. De vil komme som en stor Nation og Dagen er nær for Haanden.«

Indtil de kommer frem, vil der ikke være meget vundet ved Spekulationer over deres Opholdssted, for de bliver beskyttet ved Guds Aand og vil blive bragt tilbage, naar det er hans Ønske. Et omhyggeligt Studium af Israels Historie indtil Fangenskabet synes ikke at overbevise den studerende om, at Jehovahs Lofte til Abraham er blevet opfyldt, men at det stadig venter paa at blive opfyldt. Det er sandt at Israel kan siges at have bragt Verdens Religioner mange værdifulde Bidrag, mange vidunderlige Ting har Israel lært Verden.

Studer omhyggeligt Israels Historie fra Abrahams Tid og se, hvad Israels Erfaringer lærer os. Mange Videnskabsmænd mener, at Israels vigtigste Bidrag til Religionen er de ti Bud.

1. Hvad var Betydningen af de Ofre som blev bragt af Abraham, Abel, Moses og de senere Profeter?
2. Paa hvilken Maade havde Israel »Frelsere« i Moses og Joseph?
3. Hvad er Betydningen af Paaskefesten?
4. Hvilke Profetier af Jakob, Hoseas øg Esajas hentyder til Kristi Komme?

5. Hvor mange Eksempler paa guddommelig Hjælp kan I finde i Israels Historie?
6. Hvilke aandelige Værdier kan man faa ved et Studium af følgendes Liv og Karakter: Abraham, Josef, Moses, Samuel, David, Salomon, Elias og Elisa?
7. Hvornaar var Israels Regering paa sit højeste?
8. Hvorfor forstødte Herren Saul?
9. Nævn i kronologisk Orden ti store Personer, begynd med Abraham og slut ved Delingen af Kongeriget.
10. Hvad var Israels Kongers Politik (begynd med Salomon) med Hensyn til Alliancer?
11. Hvad var Profeternes Raad angaaende disse Alliancer?
12. Viser Israels Historie hvem der havde Ret?
13. Kongerne haabede at kunne gøre Israel mægtig blandt Nationerne. Hvorledes?
14. Hvorledes sagde Profeterne at Israel vilde blive mægtig?
15. Hvilket stort Løfte formede Grundvolden for Profeternes Politik med Hensyn til at gøre Israel mægtig?

Søndag den 6. December 1931.

JUDA RIGE.

Ved Salomons Død omkring Aaret 975 f. K. blev Kongeriget delt. Juda Stamme og en Del af Benjamins Stamme antog Rehabeam, Søn af Salomon, til Konge, medens Resten af Folket, som i Reglen benævnes som de ti Stammer, gjorde Oprør mod Rehabeam, hvorved de brød deres Troskab mod Davids Hus, og valgte Jeroboam som deres Konge. De ti Stammer under Jeroboam fik Navnet Israels Rige, skønt Kongeriget var ligesaa kendt under Navnet Efraim, hvilket tillige var Navnet paa den største Stamme indenfor Riget, medens Rehabeam og hans Tilhængere blev kendt som Juda Rige.

I omtrent 250 Aar forblev de to Kongeriger adskilte, hvorefter Israels Rige omkring 721 f. K. blev opløst og Folket bragt som Fanger til Assyrien. Juda Rige bestod omtrent et Aarhundrede længere, hvorefter det blev erobret af Kong Nebukadnesar, og Folket bragt som Fanger til Babylon.

Juda Rige bestod indtil omkring Aaret 587 f. K. eller omkring 134 Aar længere end Israels Rige. Der var fire Omstændigheder, der havde hjulpet Juda Rige til at bestaa saa længe,

nemlig: Juda Rige var ikke saa udstrakt, havde kortere Grænser at forsvare end Israels Rige; dets Konger var sammenlignet med Israels mere løyale mod Jehova; det nordligere liggende Riges Skæbne blev en Advarsel for Juda og viste, hvad der vilde ske, hvis det bar sig ad paa samme Maade; det havde Templet i Jerusalem, hvor Præsterne udførte de gamle Ceremonier til Jehovas Ære.

Det er meget lettere mellem Juda, end mellem Israels nitten Konger, at finde seks, hvis Regering var prisværdig. Hverken Rehabeam eller hans Efterfølger Abijah kan blive talt mellem disse seks, hvorimod Asa, den tredie Konge, var al Ære værd. Han genoprettede den sande Jehovas Dyrkelse og bragte mange Forbedringer. Han begik imidlertid een Fejl. Han kom i Krig med Basha, Kongen af Israel, og i sin Trang, ydmygede han sig saa meget, at han brugte Tempelskatten til at købe Militærhjælp før fra den syriske Konge. Denne Tilflugt til menneskelig, i Stedet for guddommelig Hjælp, fremkaldte naturligvis en Irettesættelse fra Profeten.

Jehoshafat vedblev at gennemføre sin Faders Forbedringer og at føje andre til. Han sløg sig sammen med Akab, Kongen af Israel, til en Krig mød Edømitere, i hvilket Slag Elisa ydede sin Tjeneste som Guds Mand, døg med Respekt for Jehøshafat.

Med Haab om at bringe en fredelig Forbindelse i Stand med sine Venner i det nordligere liggende Kongerige, begik han een beklagelig Fejltagelse, da han arrangerede sin Søns Giftermaal med Athalia, Datter af Akab og Jesabel.

Athalia viste sig at være ligesaa slem som sin Moder. Hun og hendes Mand, Jehoram, myrdede Jehøshafats seks andre Sønner, søm var blevet sat til at regere over vigtige Byer. Jehoram blev selv dræbt i et senere Slag.

Hans Efterfølger, Ahazia, var paa Besøg i Israels Rige i sin Bedstemoder, Jesabels, Palads, netøp da Jehu var paa Højden af sin Karriere som Hævner mod Akabs Hus. Ahazia blev slaaet ihjel af sine Fætre, Akabs Sønner, som Jehu var sendt ud for at ødelægge. Athalias Myrderi naaede døg ikke alle i den køngelige Familie, en lille Dreng ved Navn Jøash, søm havde været sendt til en Præst for at blive opdraget, undgik Døden. Paa den Tid regerede Athalia som Drønning. Johoiada, Præsten som havde Prinsen i sit Hus, prøvede paa at faa Joash udraabt til Konge, og da det lykkedes ham, blev han selv valgt til Førmynder før Prinsen, indtil denne blev

myndig. Da den gamle Præst døde, slog Joash fuldstændig om og faldt tilbage til sine Forfædres Grusomheder, men blev tilsidst dræbt af sin egen Slave.

Amazia var en god Konge, men han var uheldig i sine Krige. Han blev slaaet, taget til Fange og senere snigmyrdet. Uzzia (Azaria), hans Efterfølger, regerede i over 50 Aar. Hans Krige var heldige, og han var ved at bringe Riget op til samme Tilstand som under Salomons Regering. Han tilrev sig præstelig Autoritet ved at opsende Ofre, blev imidlertid spedalsk og døde som en saadan.

Jothams Regering var betydningsløs, men hans Søn Ahazs Karriere er nævneværdig, særlig paa Grund af det Afgudsdyrkeri som han indførte. Den var særlig grusom fordi man begyndte at ofre levende Børn til Molok.

Gennem Hezekias's Regering rejste de østlige Riger sig mod Ægypten og Israels og Juda Riger laa lige mellem de krigsførende Lande, saa at det var nødvendigt at passere dem for at komme igennem. Israel faldt, men Juda under Hezekias's Regering og væsentlig ved Hjælp af Profeten Esaias's Raad blev sparet. Sankerib sparede Jerusalem, men paa sin Vej til Ægypten bestemte han sig om og sendte en Hær tilbage for at indtage Byen. Esaias profeterede, at Byen ikke skulde blive indtaget, og Sankeribs Hær blev paa en vidunderlig Maade slaaet med Pestilense.

Josiah var 8 Aar gammel da hans Fader blev dræbt. Under sin Regering lyttede han gerne til Profetens Raad, vedtog Forbedringer og genopbyggede Templet. Han blev dræbt i Krigen som han førte sammen med Ægypten om Assyrien.

Det var under Zedekias's Regering at Lehi traf den Beslutning sammen med sin Familie at forlade Jerusalem, som vilde blive ødelagt. Han vandrede ud i Ørkenen og senere under hans Søn Nephi kom Kolonien til det lovede Land, Amerika. Tretten Aar efter Lehis Udvandring, brændte Nebukadnesar Jerusalem, og sendte en Mængde af Indbyggerne til Fangenskab i Babylon.

Spørgsmaal.

1. Nævn fire Omstændigheder som sparede Juda Rige længere end Israels.
2. Nævn fire Konger i Juda, hvis Regering var prisværdig og fortæl hvorfor deres Regering var prisværdig.
3. Hvilke alvorlige Synder begik Kongerne i Juda som førte til Ødelæggelse, og hvorfor var de saa alvorlige?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

22. November.

SAULUS' OMVENDELSE.

Tekst: Ap. G. 9: 1—21; 22: 1—21.

Vi skal i Dag høre om en ung Mand som altid gjorde alle Ting grundigt. Han var lille, havde mørkt Haar og havde to Navne. Naar han boede blandt sit eget Folk, som var Jøderne, var hans Navn Saulus, men naar han var blandt Romerne, var hans Navn Paulus.

Han blev født omtrent samtidig med Jesus, men han boede ikke i Nærheden af ham. Og det lader til at han ikke havde hørt om Jesus før denne var død.

Da Saulus hørte om Jesus og hans Apostle, syntes han ikke om dem. Han hadede dem. Han forfulgte dem, som elskede Jesus, og kastede dem i Fængsel. Han satte endog Kvinder og smaa Børn i Fængsel, fordi de tilhørte Kristi Kirke. Han troede at de gjorde det som var forkert, medens han havde Ret. Han forsøgte at gøre sit Arbejde saa godt at alle som boede i Nærheden, kendte ham.

Da Saulus var en lille Dreng, lærte hans Moder ham Fortællinger om Abraham, Isak og Jakob, om Joseph og hans Brødre, om David og Goliat og mange andre. Og saa kom han i Skole, hvor han lærte mere om tapre Mænd og deres gode Gerninger. Han havde ingen Skoleboger, men han lyttede til, hvad Lærere fortalte ham. Og naar hans Lærer bad ham om at fortælle disse Fortællinger, kendte han dem allesammen.

Han lærte om Skibe; thi han saa mange. Han lærte ogsaa at lave Tøj til Telte af Gedens fine, lange Haar. Jeg tror at han maa have gaaet til Templet i Jerusalem da han var 12 Aar gammel. Men han gik ikke til Jerusalem paa sine Ben, ligesom Jesus gjorde. Han maa være kommet en Del af Vejen i en stor Sejlbaad. Da Saulus var gammel nok, kom han til Jerusalem for at gaa paa Skole. Der lærte han mange flere interessante Ting af en meget god Lærer.

Det var i Jerusalem at Saulus først hørte om Jesu Kristi Kirke. Det var der at han begyndte at forfolge Guds Hellige for at kaste dem i Fængsel. Og naar Saulus begyndte at gore noget, gjorde han det godt. Han arbejdede af al Kraft. Han gik til de Helliges Hjem og tog Fædrene og Mødrene bort fra de smaa Børn, og satte dem i Fængsel.

Derpaa drog han sammen med sine Venner til en anden By for at finde flere Hellige, som han kunde sætte i Fængsel. Han havde Breve fra Ypperstepræsten med Tilladelse til at gøre saa.

Ved Middagstid en Dag da Saulus og hans Venner var kommet næsten til Damaskus, hændte der noget forunderligt. Pludselig blev han omgivet af et stort Lys fra Himmelen. Dette klare Lys blændede hans Øje og skræmte ham saa at han faldt til Jorden. Derpaa sagde en Stemme: »Saul, Saul, hvorfor forfølger du mig?« Og Saulus sagde: »Hvem er du, Herre?« Og Herren sagde: »Jeg er Jesus, som du forfølger. Hvor længe vil du stampe mod Brodden?« Saulus var saa bange at han skælvede over hele Legemet. Men han vidste, at han kun ønskede at gøre det som var Ret. Saa sagde han: »Herre, hvad vil du at jeg skal gøre?«

Og Herren sagde: »Gaa ind i Byen, og jeg vil sende dig nogen som vil fortælle dig, hvad du skal gøre.«

Saulus' Venner saa Lyset og hørte Stemmen, men de saa ikke Jesus. Saulus var den eneste som saa ham. Da Jesus var gaaet, stod Saulus op og aabnede sine Øjne. Men han kunde ikke se. Han var blevet blind. Saa tog hans Venner hans Haand og førte ham ind i Byen. Og der blev han i tre Dage. Han var meget bedrøvet. Han maatte hele Tiden tænke paa, at han havde kæmpet mod det, som var Ret, og det gjorde ham næsten syg. Han vilde hverken spise eller drikke. Alt han kunde gøre i Mørket, var at bede til Gud om Hjælp. I denne samme By boede der en meget god Mand, hvis Navn var Ananias. I en Drøm talte vor Himmelske Fader til ham.

Ananias sagde: »Her er jeg, Herre.« Og Herren sagde: »Staa op og gaa til Judas' Hus. Der vil du finde en Mand hvis Navn er Saulus. Han beder for at faa at vide, hvad han skal gøre. Han har i en Drøm set dig velsigne ham.«

Ananias var forbavset over at høre dette. Thi han vidste, hvor ond Saulus havde været mod de Hellige. Han sagde: »Denne Mand forfølger os. Han ønsker at kaste os alle i Fængsel. Skal jeg gaa for at besøge en saadan Mand?«

Men Herren sagde: »Gaa og gør som jeg har sagt dig. Jeg har valgt denne Mand til at hjælpe mig.«

Saa gik Ananias og fandt Saulus. Han lagde sine Hænder paa Saulus' Hoved og velsignede ham. Han sagde: »Broder Saulus, den Herre Jesus som du mødte for tre Dage siden, har sendt mig til dig for at hjælpe dig til at se. Jeg bringer

dig ogsaa den Helligaand. Nu, vent ikke længere, men staa op og bliv døbt.«

Saulus blev meget lykkelig over at Ananias kom til ham. Han stod op, og forstod at han havde faaet sit Syn igen. Han blev døbt og velsignet, saa at han kunde modtage den Helligaand.

Og fra den Dag var han en Ven af Jesus og hans Folk. Han arbejdede ligesaa haardt for dem, som han før havde arbejdet imod dem.

Lidt senere vil vi faa at høre en anden Fortælling om Saulus, efter at Folket havde forandret hans Navn til Paulus.

---

29. November.

HVORLEDES EN GOD KVINDE BLEV VAKT TIL LIVE.

Tekst: Ap. G. 9: 32—43.

Nogle Mennesker beder til Gud, naar de trænger til Hjælp. At tale til Gud er at bede til ham. Hver Dag beder smaa Børn deres Forældre om noget de ønsker. Og Forældrene siger: »Ja Børn. I skal faa, hvad I beder om. I er gode Børn. I hører paa, hvad vi siger til eder, og gør hvad vi vil, at I skal gøre. Saa vi er glade for at kunne give eder, hvad I beder om.« Gud, vor Fader i Himelen, føler omtrent paa samme Maade som vore Forældre her paa Jorden gør. Han vil gerne give gode Mennesker det de beder om. En Gang sagde han: »Herren, din Gud, skal lede dig ved Haanden og besvare dine Bønner.«

Peter og Jesu andre Apostle vidste at Gud var glad over at kunne hjælpe Folk. Saa naar de behøvede hans Hjælp, bad de om den. Nu, da Jesus var gaaet hjem til Himmelen, var disse gode Mænd Ledere af Kirken. De gik fra By til By for at besøge de Hellige, og vor Himmelske Fader velsignede dem saa at de kunde hjælpe Folk, ligesom Jesus havde hjulpet dem. En Dag var Peter i en By ved Kysten. I denne By var der en Mand som ikke kunde gaa. Han havde været sengeliggende i otte lange Aar. Da Peter saa ham, bad han Gud om at hjælpe ham. Derpaa sagde han: »Min Ven, Jesus kan gøre dig rask. Staa op og red din Seng.«

Manden stod op og rullede sit Sengetøj sammen, saaledes som Folket i dette Land gjorde, naar de redte deres Senge. Da Folket som var i Nærheden, saa at han kunde gaa, sagde

de: »Lad os ogsaa blive Medlemmer af Jesu Kristi Kirke.« Og saa blev de døbt ind i Guds Rige.

I en anden By i Nærheden var der en meget god Kvinde. Hendes Navn var Dorkas. Hun gav Penge til de fattige, og hun lavede Klæder og gav til dem. Alle holdt meget af hende.

En Dag blev hun meget syg. Hun blev værre og værre, indtil hun døde. Hendes Venner kunde ikke holde ud at tænke paa, at hun havde forladt dem. Nogle af de Hellige hørte at Peter var i Nærheden. De sagde til hinanden: »Peter, vor Leder, kan velsigne hende. Gud har givet ham Kraft. Lad os hente ham.« Saa gik to af dem til Byen, hvor han var. De bad ham om at komme hurtigt. Peter stod op og gik med dem.

Da han kom til Huset, hvor Dorkas laa, saa han hendes mange Venner staa og græde. En efter en kom de til ham. Den første sagde: »Se, dette er den Frakke Dorkas lavede til mig. Hun var saadan en god Kvinde.« En anden sagde: »Se, dette dejlige Undertøj. Hun lavede det til mig.«

Peter blev rørt af deres Kærlighed til hende, saa han sagde: »Vil I alle være venlige at gaa ind i et andet Værelse. Jeg ønsker at være alene med hende og min Himmelske Fader.«

Og de gik alle ind i et andet Rum.

Da de var gaaet, knælede Peter ned paa Gulvet. Han bad til Gud, sin Fader, i Jesu Kristi Navn. Hans Bøn lød saaledes: »Vor Fader i Himmelen. Jeg takker dig for at du har velsignet mig i Tiden som gik. Hjælp mig igen. Her er Dorkas. Hun har elsket dig og har arbejdet for dig og for dit Folk. Velsign hende for at hun kan leve igen, og faa Lov til at gøre mere godt. I Jesu Kristi Navn, Amen.«

Da Peter havde holdt op at bede, vendte han sig mod Dorkas. Han sagde til hende: »Dorkas, staa op.«

Og hun aabnede sine Øjne. Da hun saa Peter, satte hun sig op. Peter gav hende sin Haand, og løftede hende op. Derpaa kaldte han paa hendes Venner. Da de kom ind i Værelset, sagde han: »Se, her er Dorkas. Gud har givet hende tilbage til eder.«

Og da blev der stor Glæde blandt dem. De løb for at fortælle det til deres Venner. Alle i Byen hørte det. Og mange troede paa Herren.

---

6. December.

HVORLEDES FÆNGSLETS PORTE BLEV AABNEDE.

Tekst: Ap. G. 12: 1—20.

Sidste Gang horte vi hvorledes vor Himmelske Fader besvarede Peters Bøn for en meget god Kvinde. I vor Fortælling i Dag er det Peter som er i Nød. De samme Mennesker som var onde mod Jesus, var ogsaa onde mod hans Disciple. Mange Mennesker var blevet Medlemmer af Jesu Kristi Kirke. Og dette blev Jesu Fjender vrede over. De var bange for at de Hellige i Kristi Kirke vilde straffe dem, dersom de blev for mange. For de fortjente virkelig at blive straffede.

Paa den Tid var der en meget ond Konge. Han gjørde de Ting som behagede Jesu Fjender. En Dag lod han Jakob, en af Jesu Disciple, dræbe. Dette glædede Jesu Fjender saa meget, at Kongen sagde til sig selv: »Jeg vil snart gore noget saadant igen.« Saa tog han Peter og satte ham i Fængsel. Han var bange for at dræbe Peter med det samme, saa han holdt ham i Fængsel for en Tid.

Han havde fire Hold Soldater som han satte til at holde Vagt over Peter hver Dag. Et Hold Soldater holdt Vagt over ham i tre Timer, og saa kom et andet Hold for at holde Vagt over ham i tre Timer til. Naar Aftenen kom, kom der flere Soldater for at holde Vagt over ham om Natten. Stakkels Peter! Han havde to Soldater der stod udenfor Doren af hans Celle. Og saa havde han to Soldater der stod ved hans Sider. Og hans Arme var lænkede til deres Arme. Hvorledes kunde han nogensinde have Haab om at slippe bort?

Men hans Folk bad for ham. I alle Byer bad de om at Gud maatte beskytte ham. Og Gud var stærkere end Kongen troede at han var.

Da Peter sov den sidste Nat for han skulde blive henrettet, viste vor himmelske Fader sin Styrke. Han sendte en Engel til Fængslet. Et Lys fra Himmelen skinnede i Fængslet. Engelen rorte ved Peters Arm, og sagde mildt: »Peter, staa op.« Peter stod op, og Lænkerne faldt af hans Arme. Engelen sagde: »Tag dit Tøj paa, og folg mig.«

Peter fulgte Engelen. Men han vidste ikke enten han drømte eller ikke. Sammen gik de ud af et Værelse og ind i et andet. Snart kom de til Fængslets store Jernport. Den blev aabnet for dem. Peter kunde ikke se de Hænder som aabnede og lukkede den. De gik ned ad Gaden. Derpaa forlod Engelen Peter.

Nu vidste Peter at han ikke drømte. Han vidste at han var ude af Fængslet. Han sagde til sig selv: »Nu ved jeg forvist, at Herren har sendt sin Engel for at fri mig ud af Kong Herodes' Haand.«

Han takkede sin Himmelske Fader for den store Naade. Derpaa begyndte han at tænke: »Hvor skal jeg gaa?«

Han besluttede at gaa til det Hus, hvor Maria, Johannes' Moder, boede. I dette samme Hus holdt hans Venner i dette samme Øjeblik Bøn for ham.

Da han bankede paa Døren, var der en Kvinde ved Navn Rhoda der svarede. Da hun hørte Peters Stemme, glemte hun hvad hun skulde gøre. Hun aabnede ikke Døren for ham, men løb til de øvrige for at fortælle dem om det. De andre sagde: »Du drømmer. Det kan ikke være sandt.«

Men da Folket saa, at det virkeligt var Peter, blev de meget forbavsede. De havde ikke tænkt, at deres Bønner skulde blive hørt og opfyldt saa hurtigt. Men Gud, vor Fader, er stærkere og visere end alle Jordens Konger.

Peter gjorde Tegn til sine Venner at de skulde være stille, og sagde at han vilde fortælle dem alt om det.

Saa fortalte han, hvorledes Gud, vor Fader, havde sendt en Engel til Fængslet for at udfri ham. Saa sagde han: »Men jeg kan ikke blive her. Jeg maa forlade eder. Soldaterne vil finde mig og bringe mig tilbage. Gaa og fortæl mine Brødre, hvorledes Gud har beskyttet mig. Farvel, mine Venner, og maa Herren beskytte eder.«

Saa rejste han hen til et andet Sted. Saa snart det blev Dag, blev der stor Forvirring blandt Soldaterne i Fængslet. »Hvor er Peter?« blev der spurgt. Men ingen kunde svare. Og ikke en Gang Kongen kunde finde ham.

Det var som vor Himmelske Fader havde sagt, at den, som beder med et oprigtigt Hjerte, kan opnaa store Ting.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN,
Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN,
Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.